

Sygn. akt XII Ga 363/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Agata Pierożyńska (spr.)

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Marta Kowalska

Protokolant: st. protokolant sądowy Rafał Czopek

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B.

przeciwko(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie

z dnia 23 września 2013 r. sygn. akt V GC 2302/12/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

UZASADNIENIE

Powódka K. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 11.455 zł z tytułu świadczonych przez powódkę na rzecz strony pozwanej usług księgowych zgodnie z umowa pisemną z dnia 8 grudnia 2009 r.

Nakazem zapłaty z dnia 29.06.2012 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że wynagrodzenie nie należy z powodu niewłaściwego świadczenia usług księgowych.

W dniu 23 września 2013 r. Sąd Rejonowy wydał wyrok, w którym zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.455 zł za zasądzeniem kosztów procesu w kwocie 2.990 zł, oddalając powództwo częściowo co do odsetek. Sąd zważył, że zawarta pomiędzy stronami umowę należy zakwalifikować jako umowę nienazwaną o świadczenie usług, do której zgodnie z art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. jeżeli z umowy ani z okoliczności nie wynika, że osoba świadcząca usługi zobowiązała się wykonać je bez

wynagrodzenia, to za świadczenie zleconych usług nadży się wynagrodzenie. Strony ustaliły wynagrodzenie w umowie. W przepisach o umowie zlecenia brak jest odpowiednika przepisów znajdujących zastosowanie w przypadku umowy o dzieło i określonych w art. 636 k.c. i art. 637 k.c. W przypadku zlecenia, jak i umowy nienazwanej o świadczenie usług, wynagrodzenie należy się nawet w razie wadliwego wykonania umowy. Jeżeli konsekwencją nienależytego wykonania umowy jest powstanie szkody po stronie zleceniodawcy, przysługuje mu na zasadach ogólnych określonych w art. 471 k.c. roszczenie odszkodowawcze. Strona pozwana wskazała, że wierzytelności tej dochodzi w innym postępowaniu. O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez stronę pozwaną, domagającą się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości jako bezzasadnego. Strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego w art. 219 k.p.c. przez jego niezastosowanie poprzez niepołączenie spraw toczących się między stronami oraz art. 233 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie poprzez błędne przyjęcie, że powódka wypełniła swoją pracę zgodnie z zawartą umową i należy się jej wynagrodzenie.

W odpowiedzi na apelację powódka domagała się oddalenia apelacji jako bezzasadnej za przyznaniem kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega oddaleniu. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych podnoszony przez apelanta jest w tym wypadku ściśle związany w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy

wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że strona powodowa w niniejszym procesie udowodniła swoje stanowisko w sposób, który pozwolił na objęcie jej ochroną prawną skutkującą uwzględnieniem powództwa. Zgodnie z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach ciąży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona powodowa uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Należy zatem uznać, iż zdołała skutecznie obronić prezentowane stanowisko procesowe poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu zarzutów, a tym samym, że udowodniła zasadność swojego stanowiska w taki sposób, którego wynikiem mogło być uwzględnienie żądania pozwu. Strona pozwana zaś w sprzecznie zgłosiła jedynie zarzut odnoszący się do nienależytego wykonania umowy i Sąd zarzut ten ocenił prawidłowo jako nadający się do rozpoznania w ramach odrębnie dochodzonego ewentualnego roszczenia odszkodowawczego. Nie może uchodzić z pola widzenia, iż w wypadku niniejszej sprawy mamy do czynienia z obrotem obustronnie profesjonalnym. Postępowanie niniejsze jest postępowaniem sformalizowanym dedykowanym wyłącznie określonym podmiotom. Wyższa przeto staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art.355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 219 k.p.c. uchyla się on spod kontroli jako odnoszący się do niezaskarżalnego postanowienia, które może być rozpoznane tylko w ramach zgłoszenia formalnego wniosku zgodnie z art. 380 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...). Stosownie do art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika zalicza się m.in. wynagrodzenie pełnomocnika. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu oznacza bowiem, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest do zwrotu na rzecz przeciwnika poniesionych przez niego kosztów procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw. Strona pozwana jest niewątpliwie stroną przegrywającą proces, a kosztom poniesionym przez stronę powodową nie można odmówić przymiotu niezbędności i celowości. Strona powodowa zmuszona była wytoczyć proces dochodząc swoich praw i celem uzyskania orzeczenia zobowiązującego stronę pozwaną do zwrotu na jej rzecz słusznie przysługującej jej przeterminowanej należności. Strona pozwana nie regulując należności swoim postępowaniem dała powód do wytoczenia sprawy. Powódka w całym procesie reprezentowana była przez adwokata K. S., który jej imieniem wniósł odpowiedź na apelację domagając się zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Okoliczność udzielenia do protokołu pełnomocnictwa dla radcy prawnego J. S. jest irrelevantną w kontekście zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem II instancji.

Ref. I inst. SSR N. Kowal